

det drejer sig om, og de opnaar jo derved at faa Valgret. Følger Kvinderne denne Vej, vil der blive flere kvindelige Vælgere end mandlige.

Det Forslag, som nu har Udsigt til at blive Lov, forelagdes af Ministeriet Deuntzer i Folketinget i Nov. 1903. For Kvindernes Vedkommende gik det den Gang kun ud paa at medtage de Kvinder, der selv *personlig* betalte Skat, ikke de gifte Kvinder; var dette blevet gennemført, vilde kun 70,000 Kvinder i Stedet for 379,000 have faaet Valgret. I Folketinget stilledes imidlertid et Ændringsforslag om, at ogsaa de gifte Kvinder skulde have Valgret. Det stilledes af 15 Folketingsmænd, hvoriblandt A. Nielsen, Slengerik, Krabbe, Høgsbro, Alfr. Christensen og Poul Christensen. Den daværende Indenrigsminister *Enevold Sørensen* erklærede, at han kunde tiltræde dette Forslag og et tilsvarende om at give Tyende Valgret, »saafremt de maatte vinde Rigsdagens Tilslutning,« men »at det er meget væsentlige Tilføjelser, der her gives Forslaget, Tilføjelser, der i Modsætning til det oprindelige Forslag forandrer hele Fundamentet for den kommunale Valgret.« Anders Nielsen (Reformpartiets Formand) svarede hertil: »Jeg erkender, at Forslagsstillerne er gaaede udenfor Rammen af det, som Regeringsforslaget indeholdt, men jeg erkender samtidigt — og ønsker at sige det samtidigt — at det betyder ikke, at det, som vi har opstillet, er et Ultimatum.«

Disse Ændringsforslag og hele Lovforslaget vedtoges i Folketinget og gik til Landstinget. Det henvistes til et Udvalg, som ikke sluttede sin Behandling deraf i Samlingen 1903—1904. I Efteraaret 1904 forelagdes Forslaget i Landstinget, saaledes som Folketinget havde vedtaget det. Landstingets Fler-tal (Højre og de Frikonservative) foretog en Række Ændringer. For Kvindernes Vedkommende vedtog de, at Valgretten kun skulde gives ugifte Kvinder, Enker og fraskilte eller fraseparerede Hustruer, der betalte Skat, d. v. s. at man gik tilbage til det, Regeringen oprindeligt havde foreskæet.

Regering og Folketing vilde ikke gaa ind paa Landstingets Ændringer,

og i Oktbr. 1905 forelagdes Forslaget igen i Landstinget i den af Folketinget vedtagne Form, saaledes at gifte Kvinder er medtaget. Landstinget sendte Forslaget i et Udvalg, men Udvalget behandlede det ikke.

I Samlingen 1906—1907 behandlede Forslaget i begge Ting og kom i Fællesudvalg. Under Forhandlingerne her gik endelig baade Højre og de Frikonservative ind paa, at gifte Kvinder skulde have Valgret, men Forslaget strandede paa andre Stridsspørgsmaal. I Efteraaret 1907 forelagdes Forslaget i Landstinget og i Begyndelsen af Januar 1908 meddeltes det gennem Ritzaus Bureau, at Regeringspartiet og de Frikonservative var enedes om Forliget. Dette skal nu efter at have været behandlet i Landstinget behandles i Folketinget, men det kan betragtes som givet, at det vil blive vedtaget begge Steder allerede i dette Foraar.

Hvis det bliver til Lov, vil det betyde et stort Fremskridt for Kvinderne. De vil kunne faa en stor Indflydelse paa Styrelsen af alle vore kommunale Anliggender, hvis de da selv vil. Og man maa haabe, at Kvinderne i rig Udstrækning vil bruge de nye Rettigheder, at de vil anse det for en Pligt at tage den Opgave op, som her stilles dem. I det Aar, der er tilbage, før Kvinderne for første Gang kan deltage i de kommunale Valg, bør de da gøre deres Yderste for at sætte sig ind i de kommunale Spørgsmaal, og de Kvinder der allerede nu har Sans for det offentlige Liv, bør ved en ivrig Agitation vække Interessen derfor i stedse nye Kredse, saa at der paa Valgdagen ikke skal blive nogle enkelte Kvinder, der afgiver deres Stemme, men at Kvinderne møder i lige saa stort Antal som Mændene.

E. M.

Fra Rigsdagen.

I Landstingets Møde d. 8de Januar var nedenfor omtalte Forslag om Kvindens Retsstilling til 1ste Behandling, efter at være enstemmig vedtaget i Folketinget.

I Forhandlingerne deltog:

P. G. C. Jensen (Højre) der bl. a. udtalte: »De Bestemmelser, der indeholdes i dette Lovforslag, kan henføres til to Kategorier. Den ene omfatter de Tilfælde, hvor der gives Kvinder en Ret, som de nu ikke har, og den anden de Tilfælde, hvor man tillægger Kvinders Handlinger en Retsgyldighed, som de ikke nu har. Som Eks. paa det sidste skal jeg nævne Lovforslagets § 7, der gaar ud paa, at i de bestemte Tilfælde, hvor Lovgivningen hidtil har krævet Mænd som Vidner, kan den nu ogsaa benytte Kvinder. Man giver altsaa ikke Kvinderne nogen Ret til at være Vidner, men man giver andre en Ret til at benytte Kvinder som Vidner. Det er altsaa et Fremskridt, at man her vil give Ret til at benytte Kvinder, men det beror altsaa paa andre, om de vil benytte dem eller ej. Der er jo mange Forhold, hvor det vil være mindre rimeligt at benytte dem af Hensyn til den ikke ringe Ulejlighed, det vil paaføre Kvinderne, den nemlig at skulle rejse ind til et Retslokale for at aflægge Ed paa, at det og det Dokument paa hvilket de have undertegnet til Vitterlighed, virkelig er underskrevet af vedkommende.

Hvad §§ 2, 3 angaar, er det heller ikke nogen Ret Kvinderne faar, men en Ret for andre til at benytte Kvinderne i de givne Tilfælde til Værger og Kuratorer. Man kan jo lade være dermed, hvis man ikke ønsker det.

De Rettigheder derimod, som der er Tale om at tillægge Kvinderne er meget betydelige, men de findes andre Steder i Lovforslaget. Den første og vægtigste af dem er den, der staar i § 1, at »Enke er født Værge for sit Ægtebarn«. Jeg har ikke for mit Ved-

Medlemsantallet

i Landsforbundet er i Øjeblikket

ca. 5000.